

Пане, Ты быў нявінны і, не супраціўляючыся, прыняў смяротны прысуд. Навучы нас узмацняць нашу веру перад абліччам несправядлівасці. Дай зразумець, што Твой Айцец, нягледзячы на несправядлівасць і крыўды, можа ажыццявіць свае збаўчыя планы. У перыяд Вялікага посту, які мы цяпер перажываем, мы прымаем розныя пастановы і адмовы, каб яшчэ больш паяднацца з пакутуючым Хрыстом. Мы робім гэта для таго, каб перажыць дадзены святы час так, каб разам з Езусам у велікодную раніцу ўваскрэснуць з нашых слабасцей і грахоў да жыцця ў вольнасці і годнасці Божых дзяцей. У гэтым нам дапамагаюць нашыя велікапосныя пастановы, а таксама нашае цярпенне, якое часам нечакана сустракае нас у жыцці. † Аднак, з цярпеннем і іншымі балючымі выпрабаваннямі мы маем справу не толькі ў час пакуты і навяртання. Яно спатыкае нас у розных момантах жыцця. Неабходнасць прымаць і пераносіць боль ці хваробу не раз будзіць у чалавеку бунт і прыгнечанасць, ён успрымае ўсё гэта як сваё жыццёвае паражэнне і няшчасце. Я разумею, што дакранаюся тут да вельмі чулівай тэмы, таму што жыццё кожнага з нас з'яўляецца асаблівай, часта вельмі забытанай гісторыяй. Падыход да кожнай пакуты з сухім тэарэтызаваннем было б чымсьці бяздушным і нялюдскім, як, напрыклад, да болю бацькоў, у якіх памерла дзіця, ці распачы маладой дзяўчыны, хвора на пухліну. Гэта вельмі балючыя пытанні, адказы на якія Бог дае нам трохі пазней. Таму ў гэтым артыкуле я запрашаю ўсіх разам шукаць значэнне пакут у нашым жыцці.

Сучаснаму чалавеку вельмі цяжка зразумець і прыняць цярпенне. Геданістычны стыль жыцця, накіраваны толькі на здабыванне карысці для сябе, станаўленне абыякавымі да вышэйшых каштоўнасцей, культ лёгкага і зручнага жыцця – усё гэта абуджае нежаданне і бунт, асабліва ў маладога пакалення. Безумоўна, тут не ідзе гаворка пра тое, каб рабіць са свайго жыцця лёс пакутніка, але пра тое, як перажыць тое ці іншае балючае выпрабаванне, калі яно стала часткай нашага жыцця. Нам вядома, што пакуты з'яўляюцца балючым вынікам трагічнага выбару Першых Бацькоў у раі і яны закранаюць кожнага чалавека, які прыходзіць на гэты свет. Аднак, чымсьці дзіўным з'яўляецца тое, што Бог, калі прыйшоў на свет праз уцелаўленне Божлага Сына, не толькі збавіў нас ад пракляцця першароднага граху, але і вывеў пэўную карысць з яго драматычнага выніка – цярпення, надаючы яму збаўчую вартасць.

Хтосьці можа сказаць, што пісаць такія прыгожыя словы лягчэй, чым самому адчуць тое, што перажывае, напрыклад, малады чалавек, якому ампутавалі нагу. Я згодны. Гэта

праўда, перад якой я пахіляю галаву. Аднак, калі хрысціяне першых стагоддзяў праз пакутніцтва аддавалі жыццё з-за любові да Хрыста, то, можа, варта паспрабаваць узяць у рукі крыж і паглядзець у вочы закатаванага Езуса, у позірку якога, здавалася б, можна прачытаць: “Што яшчэ Я магу зрабіць для цябе, каб ты паверыў, што Я цябе люблю?” Блаславёны Ян Павел II сказаў, што крыж з’яўляецца дакрананнем вечнай Божай любові да найбольш балючых ран чалавечага існавання. Езус Хрыстус, Божы Сын, захацеў стаць падобным да чалавека, прымаючы і перажываючы разам з ім яго лёс цярдзення і болю. Аднак, Ён зрабіў гэта не для нейкай ілюзорнай салідарнасці з чалавецтвам. Праз сваю крыжовую ахвяру Хрыстос паказвае, што пакуты перастаюць быць знакам ганьбы і распачы, а з’яўляюцца знакам перамогі, з якой выходзіць збаўчая моц. Калі чалавек наважыцца адказаць на Божую любоў сваёй любоўю, тады сам Хрыстос пакутуе ў пакутуючым чалавеку, а яго людскія пакуты прыносяць збаўчы плён.

Цярпенне, прынятае менавіта з любові да Хрыста, здольна прыносіць вялікі збаўчы плён не толькі церпячай асобе. Яно ператвараецца ў ласку, якая здольна радыкальна змяніць жыццё іншых людзей. Можна сказаць, што цярдпенне з’яўляецца пэўным пісьмом, якое мы атрымліваем без прозвішча і адраса адпраўшчыка, але з нямой просьбай аб ратунку. Можа, гэта няшчасная маці, якая шукае фінансавай дапамогі на лячэнне свайго дзіцяці з сіндромам Даўна. Ці малады чалавек, залежны ад наркатыкаў, які паволі апускаецца на дно сваёй залежнасці; альбо адкінутая бацькамі маладая цяжарная дзяўчына, якая думае пра аборт. Людзям часта неабходны нашыя пакуты, каб у штодзённасці граху і распачы не згубіць надзеі на новае жыццё. Блаславёны Ян Павел II падчас адной са сваіх сустрэч з хворымі ў Лурдзе сказаў, што хворыя і пакутуючыя людзі з’яўляюцца скарбам Касцёла, дэпазітам у Банку Божай міласэрнасці.

Бог часам дапускае пакуты ў нашым жыцці, каб ратаваць нас ад вечнага асуджэння. Да гэтай вечнай смерці чалавек часта сам накіроўваецца, замыкаючыся ў сваім уласным эгаізме і абыякавасці да іншага чалавека. Можна, напрыклад, усё жыццё не размаўляць са сваім братам толькі таму, што ён не аддаў пазычаных грошай, і гаварыць: “Я ніколі яму гэтага не прабачу!” Ці з нянавісцю праклясці сваю сястру з-за спадчыны ад бацькоў. Тады Бог умешваецца, як маці, якая бачыць раззлаванага сабаку, што набліжаецца да яе дзіцяці. Бог з любові да нас часам дапускае той жа няшчасны выпадак ці аварыю, каб скалануць чалавека і яго блізкіх і неяк сказаць: “Паяднайцеся! Калі вы не навернецеся, вы ўсе загінеце – назаўсёды!” Пакуты неаднаразова дапамагаюць нам даведацца праўду аб нас саміх і аб іншых людзях. Пасля незлічоных пошукаў найлепшых спецыялістаў, бегання ад адной бальніцы да другой, свядомасць таго, што ты невылечна хворы, усё больш пераконвае, што нашае жыццё залежыць не ад нас. Без Бога мы на самай справе нішто, а Яго бескарысліваю спрадвечную любоў, якая падтрымлівае нас у існаванні, нішто не можа змяніць: ні нашыя знаёмствы, ні застрахаваны банкаўскі рахунак. Калі хвароба ці іншая балючая падзея прыкуе чалавека да ложка, тады стане ясна, ці ўсе тыя, каму ён дапамагаў, ахвяруючы свой час, акажуцца сапраўднымі сябрамі і прысвецяць свой час і сэрца, наведваючы сябра, які церпіць.

Перажыць пакуты з Хрыстом

Аўтар: дк. Віталій Бяленік
16.03.2012 01:00

ббб Пакіты Хрыста пераможна перажыць кожнаму, хто ахвотна прадвочыць пакуты усіх Яго па